

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň Mgr. Kateřiny Bednařikové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce: **Budějovický Regent, s. r. o.**, se sídlem Trocnovské náměstí 124, Třeboň, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Ortmanem, advokátem se sídlem Husovo náměstí 65, Hořovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2016, č. j. MPSV–2016/197883–421/1, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 28. 4. 2017, č. j. MPSV–2017/93252–421,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. MPSV–2016/197883–421/1, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 28. 4. 2017, č. j. MPSV–2017/93252–421, vydaným podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v Českých Budějovicích (dále jen „úřad práce“) ze dne 22. 8. 2016, č. j. JHA-T-82/2016, kterým bylo rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání

osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě (dále jen „příspěvek“) za 1. čtvrtletní roku 2016 podle § 78 odst. 3, 4 a odst. 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 31. 1. 2017, č. j. 9 Ad 27/2016 – 24, postoupil Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce v žalobě ke genezi věci uvedl, že ode dne 1. 1. 2016 zaměstnává osoby se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě ve stejném počtu a složení jako společnost SPEKTRUM SF, s. r. o. ke dni 31. 12. 2015. Této společnosti byl daný příspěvek vyplácen. Žalobce je právním nástupcem uvedené společnosti a dne 8. 8. 2016 neúspěšně požádal o poskytnutí příspěvku, jelikož jeho žádost byla vyhodnocena jako opožděná.

Žalobce s rozhodnutími správních orgánů nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že splnil všechny své oznamovací povinnosti, včetně žádosti adresované Policii České republiky (dále jen „Policie ČR“) o prověření v souvislosti s předmětnou žádostí. K žádosti o příspěvek žalobce přiložil sdělení Policejního prezidia ČR ze dne 11. 7. 2016, ve kterém se uvádí, že Policie ČR dne 4. 2. 2016 obdržela žádost žalobce, která byla žalobci téhož dne zaslána úřadem práce.

Žalobce namítá, že Policie ČR odpověděla na jeho žádost se značným časovým odstupem, přičemž sama toto prodlení přiznala. Z důvodu nečinnosti Policie ČR žalobce nemohl svoji žádost o příspěvek podat dříve. Žalobce je přesvědčen, že nečinnost Policie ČR mu nemůže být kladena k tíži tak, jak správní orgány činily, když jeho žádost zamítly jako opožděnou, a to za situace, ve které zdržení při podání žádosti způsobila právě Policie ČR. Žalobce je přesvědčen, že stát mu klade za vinu pochybení, kterého se však sám dopustil. Podle žalobce není možné, aby právnická osoba nesla důsledky nedodržení povinností státu při prověřování žadatele o příspěvek. Žalobce uvedl, že vynaložil nemalé náklady na zaměstnávání osob se zdravotním postižením, což učinil pro potřebnou celospolečenskou věc; žalobce jednal *in bona fide*, že stát dodrží jím samotným stanovená pravidla. Podle žalobce nejednal stát v souladu s dobrými mravy, neboť chybu státu a jeho prodlení (policejní prošetřování) přičetl k tíži žalobce, který se snažil vynaložením svých prostředků ulehčit situaci osob se zdravotním postižením.

Žalobce má za to, že žalovaný měl rozhodnutí úřadu práce zrušit, když byl toho názoru, že úřad práce pochybil, neboť se nezabýval vyjádřením žalobce ve věci ze dne 19. 8. 2016, byť toto vyjádření bylo úřadu práce doručeno po uplynutí pořádkové lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Žalobce rovněž poukazuje na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, neboť na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný tvrdí, že podle zákona o zaměstnanosti není nutné zkoumat, zda bylo vůči žadateli o příspěvek ve vztahu k žádosti zahájeno trestní stíhání, avšak následně uvádí, že tento požadavek je podmínkou pro uzavření dohody o vymezení chráněného místa a vlastní přiznání příspěvku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh správního řízení a zjištěný skutkový stav. Žalovaný je přesvědčen o nedůvodnosti podané žaloby. Žalovaný zdůraznil, že jednou z podmínek pro přiznání příspěvku je podle § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti včasné podání žádosti, zde do 30. 4. 2016. Žalobce svoji žádost o příspěvek podal až dne 8. 8.

2016, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Z toho důvodu musela být žádost žalobce posouzena jako opožděná. K důvodům, pro které nebyla žádost podána v zákonem stanovené lhůtě, neumožňuje platná a účinná právní úprava přihlédnout. V rámci řízení o žádosti o příspěvek není zkoumáno, zda bylo proti žadateli zahájeno trestní stíhání ve vztahu k žádosti o příspěvek. Tato skutečnost je zkoumána před uzavřením dohody o vymezení chráněného pracovního místa, která nutně přiznání příspěvku předchází. Případný nesprávný úřední postup Policie ČR nemohl být předmětem zkoumání v tomto řízení, v němž byly pouze posuzovány podmínky pro možné poskytnutí příspěvku.

Žalovaný pro úplnost poukázal na to, že k samotnému uzavření dohody o vymezení chráněných pracovních míst došlo až dne 30. 3. 2016, k čemuž nelze automaticky tvrdit, že k tomu došlo pouze v důsledku pochybení Policie ČR, neboť žalobce požádal o uzavření dohody teprve dne 28. 1. 2016.

K nepřihlédnutí k vyjádření žalobce zaslanému úřadu práce před vydáním jeho rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jednalo o procesní vadu nemající vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, neboť bylo ze spisové dokumentace zřejmé, že žalobce podal svoji žádost opožděně.

Ve vztahu k příspěvku za 1. čtvrtletí 2016 žalovaný shrnul, že žalobce před započítáním rozhodného období všechny podmínky pro přiznání příspěvku nesplňoval, neboť nezaměstnával osoby se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě (vymezeno až od 1. 4. 2016) a zároveň nepodal žádost o příspěvek v zákonné lhůtě. Uváděné skutečnosti ohledně společnosti SPEKTRUM SF, s. r. o. nepovažoval žalovaný za relevantní, neboť okolnosti, za kterých byl příspěvek přiznán této společnosti, jsou podle jeho názoru bez právního významu.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svých žalobních argumentech a zdůraznil, že on zpoždění podání žádosti nezavinil; zpoždění způsobila Policie ČR. Pochybení státu nelze podle žalobce nyní přičítat jemu.

Ze správního spisu zjistil krajský soud pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Dne 8. 8. 2016 obdržel úřad práce žádost žalobce o příspěvek za 1. čtvrtletí roku 2016, datovanou dnem 31. 7. 2016.

Výzvou ze dne 10. 8. 2016 bylo žalobci sděleno, že s ohledem na pozdní podání žádosti bude podle § 78 odst. 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku; zároveň byl žalobce poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že se může vyjádřit ve lhůtě pěti kalendářních dnů ode dne doručení této výzvy. Dne 19. 8. 2016 odeslal žalobce prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb své vyjádření, které úřad práce obdržel dne 22. 8. 2016. Přípisem ze dne 22. 8. 2016 úřad práce žalobci sdělil, že k jeho vyjádření nebude pro jeho opožděnost přihlédnuto.

Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2016 bylo podle § 78 odst. 3, 4 a odst. 8 písm. b) zákona o zaměstnanosti rozhodnuto o neposkytnutí příspěvku žalobci za 1. čtvrtletí roku 2016, neboť žalobce žádost o poskytnutí příspěvku podal opožděně.

Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním ze dne 26. 8. 2016. Napadeným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil, neboť dospěl k závěru, že žalobce podal svoji žádost o předmětný příspěvek opožděně. Žalovaný

posoudil postup úřadu práce jako správný, vyjma jeho vypořádání se s vyjádřením žalobce ze dne 19. 8. 2016, k čemuž námitky žalobce uvedené v tomto vyjádření v rámci vypořádání odvolacích bodů vypořádal.

Opravným rozhodnutím ze dne 28. 4. 2017, č. j. MPSV-2017/93252-421, žalovaný podle § 70 správního řádu provedl opravu výroku napadeného rozhodnutí, přičemž slova „2. čtvrtletí roku 2016“ nahradil slovy „1. čtvrtletí roku 2016“.

Ve správním spise je dále založen přípis úřadu práce ze dne 23. 6. 2016 adresovaný zástupci žalobce jako odpověď na žádost o úhradu příspěvku za 1. čtvrtletí roku 2016. V přípise je konstatováno, že vymezení předmětných pracovních míst u žalobce proběhlo s účinností ode dne 1. 4. 2016, a proto žalobce nemá právo na příspěvek za 1. čtvrtletí roku 2016.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Hlavním žalobním bodem žalobce brojí proti závěru správních orgánů, že svoji žádost o příspěvek podal opožděně, k čemuž žalobce argumentuje, že toto opožděné podání bylo způsobeno nečinností Policie ČR při prověřování toho, zda bylo vůči žalobci zahájeno trestní stíhání jako obviněnému z trestného činu podvodu podle jiného právního předpisu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením. Tuto námitku shledal krajský soud nedůvodnou.

Podle § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti platí, že příspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářní čtvrtletí.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 11. 2017, č. j. 8 Ads 198/2014 – 36, s odkazem na právní názor vyjádřený v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 – 50, „rozšířený senát dospěl ve shora citovaném rozsudku čj. 9 Ads 83/2014 – 50 k závěru, že příspěvek podle § 78 zákona o zaměstnanosti má povahu účelové dotace; přímo z textu § 78 zákona o zaměstnanosti je přitom nepochybné, že zaměstnavateli na něj vzniká nárok při splnění zákonných podmínek (...) Zaměstnavatel tedy může při splnění zákonných podmínek legitimně očekávat, že mu příspěvek bude poskytnut.“ Vzhledem k tomu, že se jedná o nárokový příspěvek, úřad práce při svém rozhodování o žádosti o příspěvek zkoumá pouze splnění zákonem stanovených podmínek. Jednou z těchto podmínek je právě i včasnost žádosti.

Žádost žalobce byla úřadu práce doručena dne 8. 8. 2016. Pokud žalobce žádal o příspěvek za 1. čtvrtletí roku 2016, byl svoji žádost povinen doručit nejpozději do 30. 4. 2016. Žalobce tedy svoji žádost podal zcela zjevně opožděně a nesplnil tak zákonnou podmínku podle § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti pro přiznání příspěvku. Žalobce samotný okamžik podání žádosti nerozporuje.

Žalobce namítá, že zpoždění podání žádosti bylo způsobeno nečinností Policie ČR při prověřování jeho bezúhonnosti. Podle § 78 odst. 5 zákona o zaměstnanosti, který vymezuje povinné součásti žádosti, však povinnou součástí žádosti není vyjádření Policie ČR k bezúhonnosti žadatele. Jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 4, „*zákon o zaměstnanosti nevyžaduje pro účely přiznání příspěvku zkoumat, zda bylo vůči žadateli zahájeno trestní stíhání ve vztahu k žádosti o příspěvek.*“ S uvedeným se krajský soud ztotožňuje; zákon o zaměstnanosti neukládá, aby při podání žádosti žadatel předkládal vyjádření Policie ČR o jeho bezúhonnosti. Z toho důvodu je krajský soud toho názoru, že žalobcem namítaná nečinnost Policie ČR se míjí s předmětem řízení o žádosti žalobce. Žalobce mohl a měl žádost o příspěvek podat i bez takového vyjádření Policie ČR, a tudíž důvod, kterým žalobce nyní omlouvá opožděnost podané žádosti je zcela irelevantní. Ostatně žalobce ani u správních orgánů neuplatnil žádost o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu ve spojení s § 142 zákona o zaměstnanosti, kterou by se správní orgány musely zabývat. Krajský soud nemůže hodnotit případnou úspěšnost takové žádosti, neboť ji žalobce neuplatnil a ani v žalobě v tomto směru ničeho nenamítal.

To, že žalobce eventuálně z nějakého důvodu vyčkával na vyjádření Policie ČR, není pro posouzení věci podstatné, neboť to nemůže zvrátit závěr o opožděnosti podané žádosti. Žalobce byl povinen svoji žádost o příspěvek podat v zákonem stanoveném termínu a její jakékoliv případné nedostatky mohl následně v součinnosti s úřadem práce odstranit (§ 45 odst. 2 správního řádu). Takovým postupem by žalobce dostal své zákonné povinnosti podat svoji žádost ve stanoveném termínu. S tvrzením žalobce, že svoji žádost nemohl pro nečinnost Policie ČR podat dříve, se proto nelze ztotožnit, i pokud by žalobce takové vyjádření považoval za nezbytný podklad své žádosti.

Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti platí, že dohodu o vymezení chráněných pracovních míst nelze uzavřít se zaměstnavatelem, pokud v období 12 měsíců přede dnem podání žádosti o zřízení nebo vymezení chráněného pracovního místa proti němu bylo zahájeno trestní stíhání jako obviněnému z trestného činu podvodu podle jiného právního předpisu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle § 78 téhož zákona. Tato skutečnost však není pro samotné podání žádosti o příspěvek jakkoliv relevantní kromě skutečnosti, že uzavření této dohody je předpokladem pro podání žádosti o příspěvek, resp. nutnou podmínkou úspěchu této žádosti. Otázky spojené s uzavřením této dohody se však již míjí s předmětem tohoto soudního řízení.

Krajský soud neshledává žalobcem popisovanou vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, uvádí-li žalovaný, že ve vztahu k žádosti o příspěvek není nutno zkoumat trestní bezúhonnost žalobce, avšak pro uzavření dohody o vymezení chráněného místa je bezúhonnost žalobce v zákonem stanoveném směru zkoumána. Žalobce směřuje otázku vymezení chráněných míst a následnou žádost o příspěvek na zaměstnance činné v rámci vymezených chráněných míst. Jakkoliv na sebe vymezení chráněného místa a následná žádost o příspěvek navazuje, nelze tyto jednotlivé instituty zákona o zaměstnanosti směšovat a zaměňovat zákonné podmínky pro jejich uplatnění.

Je zřejmé, že žalobce uzavřel dohodu o vymezení chráněného místa až v průběhu období, za který nárokoval poskytnutí příspěvku, a to dne 30. 3. 2016, s účinností od 1. 4. 2016. Jak správně poznamenal žalovaný, v takovémto případě by žalobce nemohl být ani v případě včasného podání žádosti o příspěvek úspěšný, neboť v rozhodném období 1. čtvrtletí roku 2016 nezaměstnával osoby se zdravotním postižením na řádně vymezených

chráněných místech, ke kterým se poskytnutí příspěvku váže, a tudíž nesplňoval ani podmínku § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Pro úplnost krajský soud dodává, že měl-li žalobce za to, že Policie ČR svým postupem zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv a dopouští se nezákonné nečinnosti, mohl se proti postupu Policie ČR, resp. její nečinnosti bránit zákonem předpokládaným způsobem. To, zda Policie ČR v rámci své působnosti zasáhla do veřejných subjektivních práv žalobce, nebo zda byla při vyřizování žádosti žalobce nečinná a žalobce v přímé souvislosti s touto nečinností eventuálně utrpěl škodu, nelze posuzovat v rámci tohoto soudního řízení, neboť jak již bylo uvedeno, vyjádření Policie ČR nebylo nutnou součástí žádosti o příspěvek, a tudíž žalobce nebyl nucen s podáním žádosti vyčkávat na obdržení takového vyjádření.

Skutečnost, že činnost žalobce má přímo navazovat na činnost společnosti SPEKTRUM SF, s. r. o., není pro posouzení věci relevantní, neboť se jedná o subjekt odlišný od žalobce. Skutečnost, že žalobce by měl být právním nástupcem této společnosti, nemá žádný relevantní vliv na posouzení věci samé.

Krajský soud se neztotožnil ani s další námitkou žalobce, ve které namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je toho názoru, že žalovaný měl rozhodnutí úřadu práce zrušit, když nebylo přihlédnuto k jeho vyjádření ze dne 19. 8. 2016, které úřadu práce zaslal.

Podle § 36 odst. 1 správního řádu platí, že účastníci správního řízení jsou oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Toto právo účastníků může správní orgán omezit usnesením, jímž prohlásí, do kdy mohou účastníci činit své návrhy.

Žalovaný ve svém rozhodnutí zhodnotil procesní postup úřadu práce a dospěl k závěru, že byl vadný a že úřad práce měl v souladu s uvedeným ustanovením k vyjádření žalobce přihlédnout. Tato procesní vada však podle žalovaného neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. S uvedeným závěrem se krajský soud ztotožňuje. Řízení před prvostupňovým a druhostupňovým správním orgánem je nutné posuzovat jako celek. Námitky, které žalobce vznesl v řízení před prvostupňovým správním orgánem, se překrývaly s podaným odvoláním, jehož námitky žalovaný v odvolacím řízení dostatečným způsobem vypořádal. Z toho důvodu je zřejmé, že námitky žalobce, kterými se prvostupňový správní orgán nesprávně nezabýval, byly žalovaným vypořádány. Žalovaný tímto přípustným způsobem napravil pochybení úřadu práce.

S ohledem na obsah žalobcem uplatněných námitek před prvostupňovým správním orgánem je nutné konstatovat, že žalovaný nepochybil, vyslovil-li, že pochybení úřadu práce „nemělo vliv na správnost napadeného rozhodnutí a odvolací správní orgán jej tak zhojil odůvodněním tohoto rozhodnutí.“ K vadám majícím vliv na zákonnost rozhodnutí je možné pro úplnost poukázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 2. 2005, sp. zn. II. ÚS 636/02, ve kterém tento soud uvedl, že o „vadu řízení před správním orgánem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se jedná tehdy, nelze-li dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdy by k této vadě řízení vůbec nedošlo.“ S tímto názorem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 7 As 45/2015 – 32, publ. ve Sbírce NSS pod č. 4227/2015, když uvedl, že „vada řízení před správním orgánem je pro soudní přezkum relevantní pouze tehdy, mohla-li mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy pokud existuje alespoň teoretická možnost, aby procesní pochybení mělo vliv

na přezkoumávané rozhodnutí.“ Procesní vada úřadu práce nemohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť lze bez dalšího dovodit, že výrok rozhodnutí by byl stejný, i kdyby úřad práce vyjádření žalobce vypořádal.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 9. října 2017

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. B.